

си. Но „тънкиятъ занаятъ“ е болестъ. Никола скоро се загледалъ въ младата невѣста на свой съседъ и успѣлъ сжщо да я увлече. Мжжъ ѝ ги издебналъ, обаче, и пропждилъ невѣстата си. Добре! Никола прибралъ и чуждата жена . . . А тъй като не е можалъ да я въведе въ кжщата си — при съпруга и деца — то . . . построилъ човѣкътъ до нивата си тукъ, подъ „Голашъ“, кжщурка, настанилъ въ нея чуждата жена, наредилъ си я за втора стопанка, и ето, живѣятъ, иматъ си и деца . . .

— Не, Петре, всичко това може само въ село, като вашето, въ което нѣма черква и свещеникъ. Инакъ дѣдо попъ би дигналъ такава олелия, че тоя пакостникъ Никола отдавна би се видѣлъ „при Бабинитѣ Видини кули„: законитѣ у насъ преследватъ двуженството.

Петъръ гледа на страни. Види се, неговата скрита мисълъ не се покрива отъ законитѣ. За всѣки случай, истина е, че Никола не е изоставилъ прелъстената отъ него жена! Кжде би могла да иде тя, бедната, и какво би станало съ нея? Женитѣ на Върбочецъ не били далече отъ тази мисълъ. Малко по малко тѣ почнали да помагатъ открито на изхвърлената вънъ отъ село жена, — носили ѝ дрешки, зачитали я при помана (пращали ѝ коливо). Нали е и тя майка, бедната! Инакъ венчки чувствували и срама, и грѣха. Чувствувалъ това даже и самъ Никола: когато роднини го изобличавали, той плачелъ Славянинъ!